

بزرگ ترین اشتباه زندگی

تألیف: رزگار حمیدی

سرشناسه
عنوان نام پدیدآور : بزرگ‌ترین اشتباه زندگی/تألیف رزگار حمیدی
مشخصات نشر : سنندج: آراس، ۱۳۹۱.
مشخصات ظاهری : ۱۴۳ ص. : مصور؛ ۱۴/۵×۲۱/۵ س.م.
شابک : ۹۷۸-۶۰۰-۵۸۵۶-۸۴-۲
فهرست‌نویسی : فیبا
موضوع : راه و رسم زندگی
موضوع : موفقیت
موضوع : خودسازی
رده‌بندی کنگره : ۸۱۳۹۱ ح ۲/ر BF۶۳۷
رده‌بندی دی‌رجی : ۱۵۸/۱
شماره کتابشناسی ملی : ۲۸۱۰۴۳۸

شناسنامه کتاب

- نام کتاب: بزرگ‌ترین اشتباه زندگی
- تألیف: رزگار حمیدی
- ویرایش: زاهد ویسی
- ناشر: آراس
- صفحه‌آرایی: توسعه کتاب: ۸۷۱۲۲۶۴۵۴۵
- تیراژ: ۲۰۰۰
- نوبت چاپ: اول زمستان ۱۳۹۱
- شابک : ۹۷۸-۶۰۰-۵۸۵۶-۸۴-۲
- قیمت: ۴۵۰۰ تومان

مرکز پخش:

سنندج، پاساژ عزتی، انتشارات آراس

تلفن: ۰۸۷۱-۲۲۲۸۳۴۱

۱۰۱	پشتکار.....
۱۰۷	اشتباه بزرگ.....
۱۱۱	فشارهای اقتصادی.....
۱۱۱	فشارهای اجتماعی.....
۱۱۱	فشارهای فرهنگی.....
۱۱۲	فشارهای روانی.....
۱۱۲	فشارهای جسمی.....
۱۱۷	دلایل دوست داشتن خویش.....
۱۱۷	دلیل اول:.....
۱۱۸	دلیل دوم:.....
۱۲۰	دلیل سوم:.....
۱۲۵	دیدن نادیدنی‌ها.....
۱۲۵	بُعد جسمی انسان.....
۱۲۹	بُعد روحی انسان.....
۱۳۷	بگذار این مشکل را حل کنم، بعداً.....
۱۴۳	منابع و مآخذ.....

فهرست مطالب

مقدمه‌ی مؤلف.....	۷
باور انسان.....	۱۵
برخیز و باور را راهنمای خود کن.....	۲۱
اهدافتان را فراموش نکنید.....	۲۹
زاویه دید خود را تغییر دهید.....	۳۵
موانع پیشرفت.....	۴۳
انما الاعمال بالنیات.....	۴۵
آرامش.....	۴۹
کلید دستیابی به آرامش درون.....	۵۱
تمایز روح و روان.....	۵۱
عزت نفس.....	۵۷
روش دستیابی به عزت نفس.....	۵۹
بررسی موانع عزت نفس.....	۵۹
گفت‌وگو کنید.....	۶۹
راز موفقیت.....	۷۷
علاقه.....	۸۱
ارتباط.....	۹۳

کسی می‌تواند فرمول ریاضی را حل کند که ریاضی خوانده باشد. کسی می‌تواند بیماری‌ها را تشخیص بدهد که پزشکی خوانده باشد و کسی می‌تواند از عشق، محبت و مهربانی حرف بزند که خود عاشق، مهربان و بامحبت باشد و آن دروس و مراحل را گذرانده باشد. یک اصل در روان‌شناسی این است که کسی می‌تواند محبت کند که محبت دیده باشد و کسی می‌تواند از محبت خداوند حرف بزند که محبت او را درک کرده باشد. قضاوت و پیش‌داوری ما درباره‌ی خداوند با بندگان بسیار ساده‌انگارانه است. ما انسان‌ها بهشت و جهنم را در همین جهان با فکر و قضاوت بیمارگونه‌ی خود، بین انسان‌ها تقسیم کرده‌ایم. بدین معنی کسانی را که مراسم و مناسک دینی را انجام نمی‌دهند به جهنم، و نقطه‌ی مقابل آنان را به بهشت می‌فرستیم. اما یک سؤال همیشه باقی است: خود ما در کدام جایگاه هستیم؟!

خداوند قضاوت را از انسان نمی‌پسندد. چرا که انسان‌ها با تصوراتی قالبی که در مورد اشیا و انسان‌ها دارند، و هزاران دلیل دیگر، قریب به اکثریت در قضاوت دچار اشتباه می‌شوند. وقتی که حضرت داود، علیه‌السلام با قضاوت، آزمایش می‌شود و نمره‌ی قبولی نمی‌گیرد، وای به حال ما که در ضمن دور بودن از معنویات مشغول تقسیم کردن نعمات و نعمات خداوند بین

مقدمه‌ی مؤلف

پیش از هر چیز ادب و ارادت خود را به تمامی خوانندگان این کتاب و همچنین به تمامی انسان‌های روی زمین اعلام می‌کنم، و عاجزانه از خداوند تمنا دارم آرامش، عزت، احترام، و مهربانی خود را شامل تمامی انسان‌ها بگرداند. چه آنهایی که خوبند و چه آنهایی که آنها را با قضاوت و پیش‌داوری خود، بد می‌دانیم. از او درخواست می‌کنم گناهان و لایزال‌هایمان را با کیمیای رحمت و عذوفت خویش ببخشد.

راه نجات انسان، آشتی با خداوند است - و دور انداختن تمامی افکار منفی و اشتباهی است که ترویج آن افکار به ترهیب و ناامیدی انسان‌ها از رحمت بی‌منت‌های الهی انجامیده است. آری خداوند انتقام‌جو است. اما از چه کسانی انتقام می‌گیرد؟! خداوند خشمگین است. اما از چه کسانی؟! و این یک طرف قضیه است. طرف دیگر مهربانی خداوند نسبت به تمامی انسان‌ها بدون توجه به نژاد، ملیت، مذهب، دین و... است. این طرف معادله به طور کلی فراموش شده است؟ چرا؟

برای آن طرف نگه داشته شده است. چون خودش می‌داند که رحمت خویش را برای کجا بگذارد. چرا که در آن زمان کار از کار گذشته، و همه چیز تمام شده است.

اما ای خواننده گرامی بدان و آگاه باش زمانی که کار از کار گذشته است و پرونده‌های اعمال انسان به طور کلی مختومه شده است و هیچ امیدی برای انسان نیست. یک امید کوچک است؟! و آن ۹۹٪ رحمت الهی هنوز باقی مانده است!

نکته‌ی آموزشی از این مطلب این است که رحمت خداوند بی‌منتها است و قطع امید از رحمت و مهربانی وی را باید به طور کلی از ذهن و فکر دور انداخت و خداوند را شناختی دوباره پیدا کرد: شناختی که پایه و اساس آن رحمت و عطف الهی است تا غضب الهی.

هستی، کلاً طراحی خداوند است و او با لطف و عنایت بیکران خود آن را شکل داده است. زندگی، یعنی تمام لحظات تدوین شده‌ی آن علیم و حکیم است. بدین معنی که مثلاً زندگی هفتاد و چند ساله‌ی انسان در این دنیا او را به سوی خداوند هدایت می‌کند. چرا که اولاً، فطرت تمام انسان‌ها خداگرا است. فطرت همان ندای درونی انسان‌ها به کار خیر و خوبی است که همه روز در تمام لحظات زندگی از درون خود می‌شنویم. این که به پدر و

انسان‌ها هستیم.

خداوند انسان را می‌آفریند و به فرشتگان دستور گرمی داشت
انسان را می‌دهد! چه پیامی بالاتر از این که خداوند انسان را مکرم
داشته است؟ چه پیامی بالاتر از این که او را دوست دارد؟ به او
غذای پاکیزه، قامتی راست، حواس پنجگانه بخصوص برای
دریافت محرکات محیطی و تبدیل آنها به اطلاعات جهت
زندگی بهتر، زمین که مانند گهواره در اختیار او است و تمامی
امکانات زندگی شرافتمندانه را برای او تأمین می‌کند و ...

در حدیث صحیح آمده است که ۹۹٪ رحمت خداوند متعلق
به قیامت است. این امر نیز بدین معنی است که تمامی تجلی انوار
رحمت الهی که در این هستی وجود دارد، از جمله: محبت مادر
به فرزند، محبت دوست به دوست، محبت حیوانات به یکدیگر،
آب، غذا، هوا برای تنفس، آمدن هدایت آسمانی به وسیله‌ی
پیامبران، تمام وسایل مادی در اختیار انسان مانند پوشاک و
مسکن، لایه‌ی ازن جهت جلوگیری از تأثیر اشعه‌های زیانبار
خورشید، جو زمین برای جلوگیری از برخورد شهاب سنگ‌های
آسمانی به زمین، تمامی رودخانه‌های آب شیرین و ...

و چه بگوید زبان؟ و چه بنویسد قلم؟ و ...

تمامی این نعمات الهی ۱٪ رحمت خداوند است و ۹۹٪ آن

فراگیر اتفاقات زندگی خود را بنگرد، از مسیر رضایت الهی خارج نمی‌شود.

از این رو، می‌بینیم که مظاهر رحمت الهی بی‌نهایت و بی‌شمارند و انسان به عنوان اشرف مخلوقات متوجه نوک این پیکان رحمت الهی است. حال که چنین است و ما چنین اله و رب بلند مرتبه و بزرگواری داریم همگی به قلب و زبان و باهمه‌ی اعضا و جوارحمان می‌گوییم: «سبحان الله و الحمد لله رب العالمین»

رزگار صید و سنج، بهار ۱۳۹۱

مادر خوبی کن، قدر دوست را بدان، درس بخوان، وقت را تلف نکن، شب‌ها موقع بیدار شدن تو را به خواندن نماز شب دعوت می‌کند و...

و باز می‌رسیم به رحمت و عطف خداوند در حق انسان؛ چرا که این خداگرا بودن فطرت انسان رحمتی از جانب خداوند است که مانند حمایت‌گر و دلسوزی همه‌ی ما را به راه او می‌خواند.

ثانیاً، همان گونه که ذکر شد طراح هستی خداوند باری تعالی است. طراحی که رحمن و رحیم است. از این رو، زندگی‌ای را طراحی نمی‌کند که انسان را به شقاوت منتهی گرداند. بلکه، طراحی او آن گونه است که هر وقت انسان به بیراهه برود، طبق قوانین جاری جهان، دچار غم، اندوه و درد می‌شود.

چرا این گونه است؟ تا انسان با دچار شدن به غم و ناراحتی برگردد و راه درست را انتخاب کند. در این جا باز نمودی از رحمت الهی!

و زمانی که مسیر را درست می‌رود، از نعمات آسمان و زمین برخوردار می‌شود تا در پیمودن همان راه منتهی به آرامش و آسایش تقویت و تشویق شود. باز هم مظهري از رحمت الهی! بنابراین اگر انسان به ندای فطرت گوش فرا دهد و با تفکر